

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

14. června 2016 *

„Žaloba na neplatnost — Společná zahraniční a bezpečnostní politika (SZBP) — Rozhodnutí 2014/198/SZBP — Dohoda mezi Evropskou unií a Sjednocenou republikou Tanzanií o podmínkách předávání osob podezřelých z pirátství a zabaveného majetku, který je s touto činností spojen, námořními silami pod vedením Evropské unie do Sjednocené republiky Tanzanie — Volba právního základu — Povinnost informovat Evropský parlament okamžitě a plně ve všech etapách postupu sjednávání a uzavírání mezinárodních dohod — Zachování účinků rozhodnutí v případě zrušení“

Ve věci C-263/14,

jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 263 SFEU, podaná dne 28. května 2014,

Evropský parlament, zastoupený R. Passosem, A. Caiolou a M. Allikem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobce,

podporovaný

Evropskou komisí, zastoupenou M. Konstantinidisem a R. Troostersem, jakož i D. Gauci, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejší účastníci,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené F. Naertem, G. Étienmem a M. Bishopem, jakož i M.-M. Joséphidès, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Českou republikou, zastoupenou M. Smolkem, E. Rufferem, J. Vláčilem a J. Škeřikem, jakož i M. Hedvábnou, jako zmocněnci,

Švédským královstvím, zastoupeným A. Falk, C. Meyer-Seitz a U. Persson, jakož i M. Rhodinem, E. Karlssonem a L. Swedenborgem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: angličtina.

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným J. Kraehling a V. Kaye, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s G. Facennou, barrister,

vedlejšími účastníky řízení,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Tizzano, místopředseda, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadžev, C. Toader, D. Šváby a C. Lycourgos, předsedové senátů, A. Rosas (zpravodaj), E. Juhász, M. Safjan, M. Berger, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund a K. Jürimäe, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. září 2015,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 28. října 2015,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se Evropský parlament domáhá jednak zrušení rozhodnutí Rady 2014/198/SZBP ze dne 10. března 2014 o podpisu a uzavření Dohody mezi Evropskou unií a Sjednocenou republikou Tanzanií o podmínkách předávání osob podezřelých z pirátství a zabaveného majetku, který je s touto činností spojen, námořními silami pod vedením Evropské unie do Sjednocené republiky Tanzanie (Úř. věst. 2014, L 108, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí“) a jednak zachování účinků tohoto rozhodnutí.

Právní rámec

Mezinárodní právo

Úmluva Organizace spojených národů o mořském právu

- 2 Úmluva Organizace spojených národů o mořském právu, podepsaná v Montego Bay dne 10. prosince 1982, vstoupila v platnost dne 16. listopadu 1994. Tato úmluva byla schválena rozhodnutím Rady 98/392/ES ze dne 23. března 1998 o uzavření Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu ze dne 10. prosince 1982 a dohody ze dne 28. července 1994 o provedení části XI této úmluvy Evropským společenstvím (Úř. věst. 1998, L 179, s. 1, Zvl. vyd. 04/03 s. 260).
- 3 V rámci oddílu 1 nadepsaného „Obecná ustanovení“ části VII nadepsané „Vlné moře“ uvedené úmluvy jsou uvedeny články 100 až 107, které vymezují právní rámec boje proti pirátství. Článek 100 téže úmluvy stanoví pro všechny členské státy povinnost spolupracovat při potírání pirátství. Článek 101 této úmluvy definuje pojem „pirátství“ a článek 103 této úmluvy definuje pojem „pirátské plavidlo nebo letadlo“.

- 4 Článek 105 Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu, nadepsaný „Zabavení pirátského plavidla nebo letadla“, stanoví:

„Na volném moři nebo na kterémkoli jiném místě, které nepodléhá jurisdikci žádného státu, může každý stát zabavit pirátské plavidlo nebo letadlo anebo plavidlo nebo letadlo uchvácené piráty a jsoucí v jejich moci a zatknout osoby a zabavit majetek na palubě. Soudy státu, který provedl zabavení, mohou rozhodnout o sankcích, které mají být uloženy, jakož i o opatřeních, která mají být učiněna, pokud jde o tato letadla, plavidla a majetek, s výhradou práv třetích stran jednajících v dobré víře.“

Unijní právo

Společná akce 2008/851

- 5 Společná akce Rady 2008/851/SZBP ze dne 10. listopadu 2008 o vojenské operaci Evropské unie s cílem přispět k odvrácení, prevenci a potlačení pirátství a ozbrojených loupeží u pobřeží Somálska (Úř. věst. 2008, L 301, s. 33), ve znění rozhodnutí Rady 2012/174/SZBP ze dne 23. března 2012 (Úř. věst. 2012, L 89, s. 69) (dále jen „společná akce 2008/851“), je založena na článku 14, čl. 25 třetím pododstavci a čl. 28 odst. 3 SEU. Tato operace má název „operace Atalanta“.

- 6 Článek 1 této společné akce, nadepsaný „Mise“, v odstavci 1 stanoví:

„Evropská unie provádí vojenskou operaci na podporu rezolucí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1814 (2008), 1816 (2008), 1838 (2008), 1846 (2008) a 1851 (2008) způsobem vyhovujícím akcím, které jsou povoleny v případech pirátství na základě článku 100 a následujících Úmluvy OSN o mořském právu, [...], a zejména pomocí závazků se třetími státy (dále jen „Atalanta“), s cílem přispět:

- k ochraně plavidel Světového potravinového programu dodávajících potravinovou pomoc vysídlenému obyvatelstvu v Somálsku v souladu s mandátem vymezeným v rezoluci Rady bezpečnosti OSN 1814 (2008) a
- k ochraně zranitelných plavidel plujících podél somálského pobřeží a k odvrácení, prevenci a potlačení pirátství a ozbrojených loupeží u pobřeží Somálska v souladu s mandátem vymezeným v rezolucích Rady bezpečnosti OSN 1846 (2008) a 1851 (2008).“

- 7 Článek 2 uvedené společné akce, nadepsaný „Mandát“, stanoví:

„Atalanta, za podmínek stanovených platným mezinárodním právem, zejména Úmluvou o mořském právu, a v rezolucích Rady bezpečnosti OSN 1814 (2008), 1816 (2008) a 1838 (2008) a v rámci svých dostupných kapacit:

[...]

- e) za účelem případného uplatnění pravomocí příslušných států [trestního stíhání příslušnými státy] za podmínek stanovených v článku 12 může zadržet nebo předat osoby, které jsou podezřelé, že mají v úmyslu spáchat, páchají nebo spáchaly činy pirátství nebo ozbrojené loupeže podle článků 101 a 103 Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu v oblastech, kde je přítomna, a zadržet plavidla pirátů nebo ozbrojených lupičů anebo plavidla zadržená v souvislosti s činem pirátství nebo ozbrojené loupeže, která jsou v držení pirátů, jakož i věci, které se nacházejí na jejich palubě;

[...]“

8 Článek 10 téže společné akce, nadepsaný „Účast třetích států“, zní následovně:

„1. Aniž je dotčena rozhodovací samostatnost [Unie] a jednotný institucionální rámec a v souladu s příslušnými pokyny Evropské rady, mohou být třetí státy vyzvány, aby se podílely na operaci.

[...]

3. Podrobná pravidla účasti třetích států jsou předmětem dohod uzavřených postupem podle článku 37 [SFEU]. Jestliže [Unie] a třetí stát uzavřely dohodu, kterou se vytváří rámec pro účast tohoto třetího státu na operacích [Unie] pro řešení krizí, použijí se ustanovení uvedené dohody v souvislosti s touto operací.

[...]

6. Podmínky předávání zadržených osob třetímu státu účastnícímu se operace [za účelem uplatnění soudní pravomoci tohoto státu] budou stanoveny při uzavření [nebo provádění] dohod o účasti uvedených v odstavci 3.“

9 Článek 12 této společné akce, nadepsaný „Předávání zadržených osob za účelem uplatnění pravomocí [trestního stíhání]“, stanoví:

„1. Na základě toho, že Somálsko přijímá uplatňování pravomocí členskými státy nebo třetími státy na jedné straně a článku 105 Úmluvy OSN o mořském právu na straně druhé, jsou osoby, které jsou podezřelé, že mají v úmyslu spáchat, páchají nebo spáchaly činy pirátství nebo ozbrojené loupeže podle článků 101 a 103 Úmluvy OSN o mořském právu v pobřežních a vnitrozemských vodách Somálska nebo na volném moři, a které jsou zadrženy za účelem uplatnění pravomocí [trestního stíhání], jakož i prostředky, jež sloužily k uskutečnění takových činů, předávány:

— příslušným orgánům členského státu nebo třetího státu účastnících se operace, pod jejichž vlajkou se plaví plavidlo, které zadržení uskutečnilo, nebo

— pokud tento stát nemůže nebo si nepřeje uplatnit svou pravomoc, členskému státu nebo kterémukoli třetímu státu, který si přeje vůči uvedeným osobám nebo prostředkům svou pravomoc uplatnit.

2. Osoby, které jsou podezřelé, že mají v úmyslu spáchat, páchají nebo spáchaly činy pirátství nebo ozbrojené loupeže podle článků 101 a 103 Úmluvy OSN o mořském právu a které byly v rámci Atalanty zadrženy za účelem uplatnění pravomocí [trestního stíhání] v pobřežních, vnitrozemských či souostrovních vodách jiných států v dané oblasti se souhlasem těchto států, jakož i prostředky, jež sloužily k uskutečnění takových činů, mohou být předány příslušným orgánům dotyčného státu, nebo pokud s tím dotyčný stát souhlasí, příslušným orgánům jiného státu.

3. Žádnou z osob uvedených v odstavcích 1 a 2 nelze předat do třetího státu, pokud s tímto třetím státem nebyly podmínky předání dohodnuty v souladu s platným mezinárodním právem, zejména mezinárodním právem v oblasti lidských práv, aby bylo zvláště zaručeno, že nikdo nebude odsouzen k smrti, mučen ani vystaven jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení.“

Dohoda EU-Tanzanie

- 10 Článek 2 dohody mezi Evropskou unií a Sjedinou republikou Tanzanií o podmínkách předávání osob podezřelých z pirátství a zabaveného majetku, který je s touto činností spojen, námořními silami pod vedením Evropské unie do Sjediné republiky Tanzanie (Úř. věst. 2014, L 108, s. 3, dále jen „dohoda EU-Tanzanie“), nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této dohody se rozumí:

- a) „námořními silami pod vedením Evropské unie (EUNAVFOR)“ vojenské velitelství EU a národní kontingenty přispívající k operaci EU „Atalanta“, jejich plavidla, letadla a majetek;

[...]

- f) „předanou osobou“ každá osoba, která je podezřelá, že má v úmyslu spáchat, páchá nebo spáchala činy pirátství, předaná podle této dohody ze strany EUNAVFOR do Tanzanie.“

- 11 Článek 1 této dohody, nadepsaný „Cíl“, stanoví:

„V této dohodě jsou vymezeny podmínky a způsoby předávání osob, které jsou podezřelé, že mají v úmyslu spáchat, páchají nebo spáchaly činy pirátství, a které jsou zadrženy EUNAVFOR, a předávání majetku spojeného s touto činností, který byl zabaven silami EUNAVFOR, ze strany EUNAVFOR do Tanzanie, a podmínky a způsoby zacházení po tomto předání.“

- 12 Uvedená dohoda uvádí v článku 3 obecné zásady upravující zejména způsoby a podmínky předávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání činů pirátství a byly zadrženy EUNAVFOR, orgánům Tanzanie, včetně zásady spočívající v tom, že se s těmito osobami zachází v souladu se závazky podle mezinárodního práva v oblasti lidských práv. Kromě toho tatáž dohoda upravuje v článku 4 podmínky, za nichž je s předanými osobami zacházeno, jsou trestně stíhány a souzeny, přičemž v článku 5 stanoví, že takové osoby nesmí být souzeny pro trestný čin, za nějž lze uložit nejvyšší trest, který je přísnější než doživotní odnětí svobody.

- 13 Článek 6 dohody EU-Tanzanie se týká výměny dokumentů a informací, které je třeba vyhotovit v rámci předávání uvedených osob. Článek 7 odst. 1 této dohody stanoví, že „EU a EUNAVFOR v rámci svých prostředků a schopností poskytnou Tanzanii veškerou pomoc za účelem vyšetřování a trestního stíhání předaných osob.“

- 14 Článek 8 dohody EU-Tanzanie stanoví, že žádné z ustanovení této dohody nemá za cíl odchýlit se od práv, která může mít předaná osoba podle platného vnitrostátního nebo mezinárodního práva. Článek 9 této dohody se týká vztahů mezi orgány Tanzanie a orgány Unie, jakož i řešení otázek a sporů. Konečně články 10 a 11 též dohody upravují způsoby provádění a vstup dohody v platnost.

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

- 15 Rada bezpečnosti Organizace spojených národů (dále jen „Rada bezpečnosti“) v průběhu roku 2008, zvláště v rezolucích 1814 (2008), 1816 (2008) a 1838 (2008) vyjádřila hluboké znepokojení nad hrozbou, kterou představují činy pirátství a ozbrojené loupeže páchané na plavidlech pro dodání humanitární pomoci do Somálska, pro mezinárodní námořní plavbu a pro bezpečnost námořních obchodních cest, jakož i pro ostatní zranitelná plavidla, včetně plavidel určených pro rybolov vykonávaný v souladu s mezinárodním právem. Rada bezpečnosti kromě toho v preambuli své rezoluce 1846 (2008) konstatovala, že činy pirátství a ozbrojené loupeže páchané na plavidlech v pobřežních vodách Somálské federativní republiky nebo na volném moři vyostřují situaci v této zemi, která i nadále ohrožuje mezinárodní mír a bezpečnost regionu.

- 16 V tomto kontextu Rada bezpečnosti požádala v bodě 14 posledně uvedené rezoluce všechny státy, zejména státy vlajky, přístavní státy a pobřežní státy, jakož i státy, jejichž příslušníky jsou oběti nebo pachatelé pirátských činů nebo ozbrojených loupeží, a další státy odvozuující svou pravomoc z mezinárodního práva nebo vnitrostátního práva, aby spolupracovaly při určení toho, který z nich má pravomoc, a při vyšetřování pachatelů pirátských činů a ozbrojených loupeží u somálského pobřeží a jejich stíhání, v souladu s použitelným mezinárodním právem, včetně mezinárodního práva v oblasti lidských práv, a podporovaly tyto snahy, zejména poskytováním pomoci v oblasti logistiky a uplatňování právních prostředků vůči osobám patřícím do jejich jurisdikce a pod jejich kontrolu, jako jsou oběti, svědci a osoby zadržené v rámci operací prováděných na základě této rezoluce.
- 17 Rada bezpečnosti v devátém bodě odůvodnění rezoluce 1851 (2008) se znepokojením shledala, že nedostatek prostředků, chybějící vnitrostátní právní předpisy a nejistota o osudu pirátů po jejich zadržení zabránily provedení rozhodnější mezinárodní akce proti pirátům působícím u somálského pobřeží a v některých případech vedly k osvobození pirátů, aniž byli postaveni před soud. Rada bezpečnosti v bodě 3 této rezoluce rovněž vyzvala všechny státy a regionální organizace, které bojují proti pirátství u somálského pobřeží, aby uzavřely zvláštní dohody nebo ujednání se zeměmi, které jsou připraveny piráty převzít, za účelem naložení zaměstnanců útvárů pro boj proti kriminalitě („shipriders“) z těchto zemí, zvláště v rámci regionu, za účelem usnadnění provádění vyšetřování a trestního stíhání vůči osobám zadrženým v rámci jejich operací.
- 18 V odpověď na tyto různé rezoluce Unie přijala společnou akci 2008/851, na základě níž provádí od měsíce listopadu 2008 operaci Atalanta, kterou přispívá zejména k boji proti pirátství u somálského pobřeží.
- 19 V rámci této vojenské operace Rada Evropské unie zaslala Parlamentu dne 22. března 2010 dopis, v němž upozornila na nezbytnost sjednat a uzavřít s některými třetími státy mezinárodní dohody. V tomto dopise Rada připomněla, že v souladu s článkem 12 společné akce 2008/851 osoby, které jsou podezřelé, že páchají nebo spáchaly činy pirátství nebo ozbrojené loupeže v pobřežních vodách Somálské federativní republiky nebo na volném moři, a jsou zadrženy za účelem uplatnění pravomocí [trestního stíhání], jakož i prostředky, jež sloužily k uskutečnění takových činů, mohou být předávány jakémukoli třetímu státu, který si přeje vůči těmto osobám nebo těmto prostředkům uplatnit svou pravomoc, s výhradou, že podmínky tohoto předání byly stanoveny s tímto třetím státem způsobem, který je v souladu s použitelným mezinárodním právem. Kromě toho Rada v uvedeném dopise informovala Parlament o tom, že vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku (dále jen „vysoký představitel“) téhož dne získal zmocnění k zahájení jednání na základě článku 37 SEU za účelem uzavření dohod o předávání s Mauricijskou republikou, s Mozambickou republikou, s Jihoafrickou republikou, se Sjediněnou republikou Tanzanií a s Ugandskou republikou.
- 20 Rada v dopise ze dne 19. března 2014 Parlament informovala o tom, že v návaznosti na ukončení jednání se Sjediněnou republikou Tanzanie přijala dne 10. března 2014 napadené rozhodnutí.
- 21 Dohoda EU-Tanzanie byla podepsána v Bruselu dne 1. dubna 2014. Znění této dohody, jakož i napadené rozhodnutí byly zveřejněny v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 11. dubna 2014.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

- 22 Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr napadené rozhodnutí zrušil, nařídil zachovat účinky tohoto rozhodnutí až do jeho nahrazení a uložil Radě náhradu nákladů řízení.

- 23 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl žalobu jako neopodstatněnou a uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení. Rada podpůrně v případě, že by bylo návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí vyhověno, navrhuje, aby byly jeho účinky zachovány až do doby, kdy vstoupí v platnost akt, který jej nahradí, pokud je toto zrušení založeno na prvním důvodu vzneseném žalobcem, anebo na neomezenou dobu, pokud je uvedené zrušení založeno pouze na druhém důvodu.
- 24 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 3. října 2014 bylo České republice, Švédskému království a Spojenému království Velké Británie a Severního Irska povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady. Evropské komisi bylo povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Parlamentu.

K žalobě

- 25 Na podporu své žaloby Parlament uvádí dva důvody. Prvním žalobním důvodem Parlament uvádí, že napadené rozhodnutí je nesprávně založeno pouze na článku 37 SEU, a tudíž nemělo být přijato v souladu s postupem specifickým pro dohody týkající se výlučně společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), který je zaveden v čl. 218 odst. 6 druhém pododstavci první části věty SFEU, který vylučuje jakoukoli účast Parlamentu. Takové rozhodnutí, jehož náležitým právním základem jsou podle Parlamentu články 37 SEU, jakož i články 82 a 87 SFEU, může být přijato pouze v souladu s postupem stanoveným v čl. 218 odst. 6 druhém pododstavci písm. a) bodu v) SFEU, který stanoví souhlas Parlamentu. Parlament druhým žalobním důvodem, vycházejícím z porušení čl. 218 odst. 10 SFEU, Radě vytýká, že nebyl ve všech etapách sjednávání a uzavírání dohody EU-Tanzanie okamžitě a plně informován.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávné volby právního základu

Argumentace účastníků řízení

- 26 Parlament prvním žalobním důvodem uvádí, že Rada měla neprávem za to, že se napadené rozhodnutí vztahuje k mezinárodní dohodě týkající se „výlučně [SZBP]“ ve smyslu čl. 218 odst. 6 druhého pododstavce první části věty SFEU. Tvrdí, že vzhledem k tomu, že s ním nevydal souhlas, bylo toto rozhodnutí přijato v rozporu s ustanoveními Smluv. Uvádí, že dohoda EU-Tanzanie sleduje dvojí cíl, jelikož se tato dohoda týká jak SZBP, tak oblastí justiční spolupráce v trestních věcech a policejní spolupráce, což jsou oblasti, které spadají pod řádný legislativní postup. Parlament má tedy za to, že právním základem napadeného rozhodnutí měly být články 37 SEU, jakož i články 82 a 87 SFEU, a tudíž mělo být přijato podle postupu definovaného v čl. 218 odst. 6 druhém pododstavci písm. a) bodu v) SFEU.
- 27 Parlament uvádí, že se volba právního základu musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudního přezkumu, mezi něž patří zejména účel a obsah dotčeného aktu. V tomto ohledu je účelem dohody EU-Tanzanie zabránit tomu, aby byly dotčené členské státy povinny samy provádět trestní řízení, a usnadnit spolupráci mezi jejich orgány a orgány Sjediněné republiky Tanzanie, přičemž se stanoví právní rámec pro předávání podezřelých osob tomuto třetímu státu, aby v tomto státě proběhla vyšetřování a trestní stíhání. Tato dohoda kromě toho podle Parlamentu obsahuje ustanovení týkající se přímo justiční spolupráce v trestních věcech a policejní spolupráce, a zejména zacházení s předávanými osobami, trestního stíhání předaných osob a soudního procesu s těmito osobami.
- 28 Dohoda EU-Tanzanie se totiž netýká výlučně SZBP. V tomto ohledu se Parlament domnívá, že nelze mít za to, že je uvedená dohoda pouze aspektem mezinárodní mise Unie, jejímž cílem je udržet mír, předcházet konfliktům a posílit mezinárodní bezpečnost. Ve skutečnosti je cílem této dohody rovněž předání osob podezřelých z kriminálních činností, na které se vztahuje jurisdikce členských států

a které se nacházejí na území Unie, soudním a policejním orgánům třetího státu, aby těmto orgánům umožnily uplatnit vůči těmto podezřelým osobám pravomoci související s vyšetřováním a trestním stíháním.

- 29 Parlament v tomto ohledu zdůrazňuje, že policejní a soudní orgány členských států by tyto pravomoci mohly vykonávat samy. V případě, že by zadržené osoby byly předány nikoli orgánům Tanzanie, ale příslušným orgánům členských států, by totiž EUNAVFOR neprováděly vojenskou operaci, ale jednaly by spíše jako správní orgán. V tomto ohledu pouhá skutečnost, že by taková předání byla svěřena námořním silám, neumožňuje podle Parlamentu kvalifikovat je jako vojenské činnosti nebo činnosti zajišťující bezpečnost, a tudíž z toho vyvodit, že tato předání spadají výlučně pod SZBP.
- 30 Mezinárodní právo, rezoluce Rady bezpečnosti ani mandát k operaci Atalanta udělený na základě společné akce 2008/851 ostatně neukládají povinnost předávání pirátů zadržených EUNAVFOR do třetích států. V tomto ohledu Parlament uvádí, že první část alternativy stanovené v čl. 12 odst. 1 této společné akce spočívá v předání osob, které jsou podezřelé ze spáchání činů pirátství, příslušným orgánům členských států, přičemž jejich předání do třetího státu představuje pouze druhou část této alternativy.
- 31 Parlament za účelem tvrzení, že mezi touto dohodou a prostorem svobody, bezpečnosti a práva ve smyslu hlavy V Smlouvy o FEU existuje přímý a úzký vztah, poukazuje na to, že se zadržené osoby, které jsou podezřelé ze spáchání činů pirátství, jakož i zadržený majetek nacházejí v jurisdikci členských států účastnících se EUNAVFOR. Účinkem předání takových osob a takového majetku z Unie do třetího státu, v daném případě do Sjednocené republiky Tanzanie, totiž je zbavit příslušné orgány těchto členských států výkonu pravomocí souvisejících s vyšetřováním, trestním stíháním a soudním rozhodováním v souladu s jejich právem. Pirátství podle Parlamentu spadá pod boj proti mezinárodní kriminalitě, což je oblast, která se týká prostoru svobody, bezpečnosti a práva, a zejména ustanovení vztahujících se na tuto oblast týkající se justiční spolupráce v trestních věcech a policejní spolupráce. Za těchto podmínek nelze do takové mezinárodní dohody, jako je dohoda EU-Tanzanie, vložit nástroje pro spolupráci, které se vztahují k uvedenému prostoru, aniž by byl použit právní základ vztahující se k těmto prostorům.
- 32 Parlament připouští, že operace Atalanta a dohoda EU-Tanzanie přispívají k dosažení některých z cílů vnější činnosti Unie, které jsou uvedeny v čl. 21 odst. 1 a 2 SEU. Parlament však tvrdí, že pouhá skutečnost, že určité opatření sleduje tyto cíle, nezbytně neznamená, že tyto cíle spadají výlučně pod SZBP. Rovněž, i když je posílení mezinárodní bezpečnosti rovněž specifickým cílem společné bezpečnostní a obranné politiky, obsah dohody EU-Tanzanie se nevztahuje k žádné ze specifických misí této politiky uvedených v čl. 42 odst. 1 a v čl. 43 odst. 1 SEU. Zapojení členských států do boje proti pirátství je fakticky odůvodněno hrozbou, kterou tento fenomén představuje pro vnitřní bezpečnost Unie.
- 33 Rada uvádí na obranu proti žalobě, že je napadené rozhodnutí založeno právem na článku 37 SEU a na čl. 218 odst. 5 a 6 druhém pododstavci první části věty SFEU a že přijetí dohody EU-Tanzanie, která se týká výlučně SZBP, nevyžadovalo souhlas Parlamentu.
- 34 Zprvce měl podle Rady Soudní dvůr v rozsudku ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), vydaném po podání projednávané žaloby na neplatnost, za to, že rozhodnutí Rady 2011/640/SZBP ze dne 12. července 2011 o podepsání a uzavření dohody mezi Evropskou unií a Mauricijskou republikou o podmínkách předávání osob podezřelých z pirátství a zabaveného majetku, který je s touto činností spojen, námořními silami pod vedením Evropské unie do Mauricijské republiky a o podmínkách osob podezřelých z pirátství po předání (Úř. věst. 2011, L 254, s. 1), jehož obsah je téměř totožný s obsahem napadeného rozhodnutí a týká se podepsání dohody, jejíž znění je velmi podobné znění dohody EU-Tanzanie, může být platně založeno pouze na článku 37 SEU.

- 35 Zadruhé má Rada za to, že žalobní důvod vycházející z pochybení, pokud jde o volbu hmotněprávního základu napadeného rozhodnutí, musí být zamítnut jako neopodstatněný. Parlament, který tvrdí, že dohoda EU-Tanzanie sleduje dva cíle, z nichž první se týká SZBP a druhý se týká oblastí justiční spolupráce v trestních věcech a policejní spolupráce, v důsledku čehož měly právní základ napadeného rozhodnutí představovat články 82 a 87 SFEU spolu s článkem 37 SEU, však neupřesňuje, zda je tento druhý cíl vedlejší, či nikoli. Rada tvrdí, že v rozsahu, v němž Parlament v rámci řízení, v němž byl vydán rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), uznal, že pokud jde o dohodu ze dne 14. července 2011 mezi Evropskou unií a Mauricijsou republikou, cíle sledované touto dohodou, které nespadají pod SZBP, jsou pouze vedlejší, mají totožné cíle sledované dohodou EU-Tanzanie tentýž charakter. Právním základem napadeného rozhodnutí je tudíž podle Rady článek 37 SEU.
- 36 Zatřetí Rada tvrdí, že napadené rozhodnutí a dohoda EU-Tanzanie spadají výlučně pod SZBP a nesledují žádný vedlejší cíl související s justiční spoluprací v trestních věcech nebo s policejní spoluprací. Vzhledem k tomu, že dohoda EU-Tanzanie byla uzavřena v rámci vojenské operace pro řešení krizí prováděné v rámci SZBP, jejímž cílem je boj proti pirátství v souladu s použitelnými rezolucemi Rady bezpečnosti, netýká se prostoru svobody, bezpečnosti a práva v rámci Unie. Zadržování a předávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání činů pirátství, je totiž jen důsledkem bezpečnostní mise operace Atalanta. Navíc vzhledem k tomu, že je cílem této dohody na základě jejího obsahu podpora právního státu a dodržování lidských práv, tato dohoda spadá v plném rozsahu pod SZBP.
- 37 Kromě toho boj proti mezinárodní kriminalitě spadá pod SZBP. V tomto ohledu cílem dohody EU-Tanzanie není chránit prostor svobody, bezpečnosti a práva, posuzovaný jak z vnitřního, tak z vnějšího hlediska Unie. Tato dohoda konkrétně podle Rady nezabývá příslušné orgány členských států jejich pravomoci provádět vyšetřování ani pravomoci spočívající v trestním stíhání a soudním rozhodování o osobách zadržených silami v rámci operace Atalanta, ale jejím cílem je spíše zabránit situacím beztrestnosti tím, že se poskytne možnost předání uvedených osob do státu regionu, kde tato operace probíhá, jestliže si žádný příslušný orgán členského státu nepřeje tyto osoby stíhat.
- 38 V replice Parlament uvádí, že se Soudní dvůr v rozsudku ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), nevyjádřil k otázce, zda právním základem rozhodnutí 2011/640 měl být pouze článek 37 SEU, nebo rovněž jiná ustanovení Smluv. Parlament sice připouští, že boj proti pirátství s cílem chránit plavidla představuje nepopíratelně hlavní cíl operace Atalanta v souladu se společnou akcí 2008/851, uvádí však, že všechny akce zavedené touto operací nespadají pod SZBP systematicky. Předávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání činů pirátství, jakož i jejich trestní stíhání na základě dohody EU-Tanzanie nelze považovat za vojenské činnosti, ledaže by se mělo za to, že všechny mezinárodní dohody uzavřené Unií týkající se předávání osob podezřelých ze spáchání kriminálních činností, které zadržely ozbrojené síly členských států, spadají výlučně pod SZBP. Za těchto podmínek dohoda EU-Tanzanie sleduje podle Parlamentu dvojí cíl, a měla být tudíž založena na dvojím právním základě.
- 39 V duplice Rada dodává, že cílem operace Atalanta je posílit mezinárodní bezpečnost, že je prováděna v rámci společné bezpečnosti a obranné politiky a že dohoda EU-Tanzanie byla uzavřena na základě článku 12 společné akce 2008/851. Zadržování a předávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání činů pirátství, tedy vyplývají z provádění této mise a nepředstavují odlišnou akci v rámci policejní nebo justiční spolupráce. Podle článku 2 společné akce 2008/851 totiž hlavní mise operace Atalanta spočívají v ochraně plavidel pronajatých pro účely Světového potravinového programu a jiných zranitelných lodí, ve vykonávání dohledu v některých oblastech, jakož i v odvrácení, prevenci a potlačení pirátství a ozbrojených loupeží, ke kterým došlo na moři, včetně použití síly. Naproti tomu operace zadržování a předávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání činů pirátství, shromažďování jejich osobních údajů, předávání těchto údajů Interpolu a poskytování shromážděných údajů týkajících se rybolovu mají vedlejší charakter.

- 40 Rada upřesňuje, že opatření týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva, ať jsou prováděna uvnitř Unie nebo mají s ohledem na Unii vnější dosah, musí být přijata s cílem posilovat svobodu, bezpečnost a právo v rámci Unie nebo jejích hranic. Dohoda EU-Tanzanie přitom s cíli uvedeného prostoru nijak nesouvisí. Při předání osoby podezřelé ze spáchání činů pirátství do Sjednocené republiky Tanzanie totiž žádný členský stát neuplatňuje svou jurisdikci. Kromě toho válečné plavidlo, které spadá pod výlučnou jurisdikci státu vlajky, nelze považovat za část jeho území. Parlament dále nevysvětlil, proč pirátství představuje hrozbu pro vnitřní bezpečnost Unie.
- 41 Na jednání u Soudního dvora Parlament v odpověď na otázku položenou Soudním dvorem uvedl, že v případě, že by právní základy související se SZBP a s prostorem svobody, bezpečnosti a práva nemohly být kombinovány z důvodu neslučitelnosti postupů, na které se vztahují, měly by právní základ napadeného rozhodnutí představovat pouze články 82 a 87 SFEU.

Závěry Soudního dvora

- 42 Pokud jde o akty přijaté na základě ustanovení týkajícího se SZBP, přísluší Soudnímu dvoru, aby zejména na základě čl. 275 druhého pododstavce první části věty SFEU a článku 40 SEU dbal na to, aby prováděním této politiky nebylo dotčeno použití postupů a příslušný rozsah pravomocí orgánů, které jsou stanoveny ve Smlouvách pro výkon pravomocí Unie na základě Smlouvy o FEU. Volba náležitého právního základu unijního aktu má význam ústavní povahy, přičemž použití nesprávného právního základu může způsobit neplatnost takového aktu, zejména v případě, že náležitý právní základ stanoví jiný postup přijetí, než je postup, který byl skutečně použit (v tomto smyslu viz posudek 2/00 ze dne 6. prosince 2001, EU:C:2001:664, bod 5).
- 43 Podle ustálené judikatury se volba právního základu unijního aktu, včetně aktu přijatého za účelem uzavření takové mezinárodní dohody, jako je dohoda dotčená v projednávané věci, musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudního přezkumu, mezi něž patří účel a obsah tohoto aktu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. března 1987, Komise v. Rada, 45/86, EU:C:1987:163, bod 11; ze dne 11. června 1991, Komise v. Rada, nazývaný „Oxid titaničitý“, C-300/89, EU:C:1991:244, bod 10; posudek 2/00 ze dne 6. prosince 2001, EU:C:2001:664, bod 22, a rozsudek ze dne 19. července 2012, Parlament v. Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 42).
- 44 Jestliže přezkum unijního aktu ukáže, že sleduje dvojí účel nebo že má dvě složky a jeden z těchto účelů nebo jednu z těchto složek je možné označit za hlavní, zatímco druhý účel či druhá složka je pouze vedlejší, musí být akt založen na jediném právním základu, a sice na tom, který je vyžadován hlavním nebo převažujícím účelem nebo složkou. Výjimečně, pokud je prokázáno, že akt naopak sleduje současně několik cílů nebo má několik složek, které jsou neoddělitelně spjaté, aniž je jedna vůči druhé vedlejší, takže jsou použitelná různá ustanovení Smluv, musí být takové opatření založeno na různých odpovídajících právních základech (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. ledna 2006, Komise v. Parlament a Rada, C-178/03, EU:C:2006:4, body 42 a 43, jakož i ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 43).
- 45 Pokud jde zaprvé o obsah dohody EU-Tanzanie, je třeba konstatovat, že ustanovení této dohody vymezují v souladu s článkem 1 podmínky a způsoby předávání osob, které jsou podezřelé, že mají v úmyslu spáchat, páchají nebo spáchaly činy pirátství, a jsou zadrženy EUNAVFOR, a předávání majetku spojeného s touto činností, který byl zabaven silami EUNAVFOR, do Sjednocené republiky Tanzanie, a podmínky a způsoby zacházení s těmito osobami po tomto předání.
- 46 Na základě článků 3 a 4 uvedené dohody mezi tyto podmínky a způsoby patří dodržování obecných zásad, zejména zásady zacházení v souladu s mezinárodními závazky v oblasti lidských práv. Tato dohoda upravuje rovněž zacházení, trestní stíhání a soudní proces s předanými osobami, přičemž v článku 5 stanoví, že takové osoby nesmí být souzeny pro trestný čin, za nějž lze uložit nejvyšší trest, který je přísnější než doživotní odnětí svobody. Kromě toho tato dohoda stanoví v článku 6 vedení

rejstříků a oznamování dokumentů týkajících se těchto osob a v čl. 7 odst. 1 stanoví, že EU a EUNAVFOR v rámci svých prostředků a schopností poskytnou Sjednocené republice Tanzanie veškerou pomoc za účelem vyšetřování a trestního stíhání předaných osob.

- 47 Je zajisté pravda, jak uvedla generální advokátka v bodě 60 svého stanoviska, že se na první pohled zdá, že se některé povinnosti stanovené v dohodě EU-Tanzanie týkají oblastí justiční spolupráce v trestních věcech a přeshraniční policejní spolupráce, jsou-li posuzovány odděleně. Jak však rovněž uvedla generální advokátka, okolnost, že se některá ustanovení takové dohody, posuzovaná odděleně, sdružují s pravidly, která mohou být přijata v určité oblasti činnosti Unie, není sama o sobě dostatečná k určení náležitého právního základu napadeného rozhodnutí. Pokud jde konkrétně o ustanovení dohody EU-Tanzanie, která se týká dodržování zásad právního státu a lidských práv, jakož i lidské důstojnosti, je třeba zdůraznit, že se toto dodržování vztahuje na jakoukoli činnost Unie, včetně oblasti SZBP, jak vyplývá z ustanovení čl. 21 odst. 1 prvního pododstavce, odst. 2 písm. b) a odst. 3 SEU ve spojení s ustanovením článku 23 SEU. Za těchto podmínek je třeba tuto dohodu posoudit rovněž s ohledem na její účel.
- 48 Pokud jde zadruhé o tento účel, z bodu 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména vyplývá, že tato dohoda byla uzavřena na základě článku 12 společné akce 2008/851, která spadá pod SZBP, aby bylo umožněno v rámci operace Atalanta předávat osoby zadržené EUNAVFOR, jakož i zabavený majetek do třetího státu, v daném případě do Sjednocené republiky Tanzanie, který si vůči těmto osobám a tomuto majetku přeje uplatnit svou jurisdikci. Jak vyplývá ze samotného nadpisu uvedené společné akce, je jejím cílem přispívat zejména k potlačení pirátství a ozbrojených loupeží u pobřeží Somálska.
- 49 Cílem dohody EU-Tanzanie je stanovit základní mechanismus pro přispění ke skutečnému splnění cílů operace Atalanta, zejména v rozsahu, v němž trvalým způsobem posiluje mezinárodní spolupráci v oblasti potlačování pirátství tím, že vymezuje právní rámec pro předávání zadržených osob, přičemž umožňuje boj proti beztrestnosti těchto osob v souladu s mandátem vymezeným v relevantních rezolucích Rady bezpečnosti.
- 50 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Rada bezpečnosti zejména v bodě 14 své rezoluce 1846 (2008) požádala všechny státy, aby spolupracovaly při určení toho, který z nich má pravomoc, a při vyšetřování pachatelů pirátských činů a ozbrojených loupeží u somálského pobřeží a jejich stíhání. Napadené rozhodnutí, které odráží spolupráci stanovenou v článku 100 Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu, který stanoví pro všechny členské státy povinnost spolupracovat při potírání pirátství na volném moři, bylo jakožto prvek této mezinárodní akce spočívající v boji proti pirátství, a zvláště proti beztrestnosti osob dopouštějících se takových činů, přijato za účelem podepsání a uzavření dohody EU-Tanzanie.
- 51 Tato dohoda uzavřená podle článku 12 společné akce 2008/851 úzce souvisí s operací Atalanta, takže v případě neexistence této operace by byla uvedená dohoda bezpředmětná. Vzhledem k tomu, že dohoda EU-Tanzanie má pouze vedlejší povahu ve vztahu k akci EUNAVFOR, se tato dohoda stane bezpředmětnou v okamžiku, kdy tyto síly ukončí činnost.
- 52 Argument Parlamentu, podle něhož by v případě neexistence dohody EU-Tanzanie byly členské státy s to zajistit trestní stíhání zadržených osob samy, není relevantní vzhledem k tomu, že je cílem této dohody zejména učinit taková stíhání účinnějšími, když se zajistí předávání dotčených osob do Sjednocené republiky Tanzanie právě v případě, kdy příslušný členský stát nemůže nebo si nepřeje uplatnit svou pravomoc. Bez předběžného uzavření takových dohod o předání, které jsou výslovně uvedeny v čl. 12 odst. 3 společné akce 2008/851, za účelem zajištění, aby bylo zacházení s předávanými osobami v souladu s požadavky mezinárodního práva v oblasti lidských práv, by vskutku nemohla být žádná osoba zadržená EUNAVFOR předána do třetích států regionu, kde probíhá operace Atalanta, což by mohlo ztížit, případně zabránit účinnému fungování této operace a dosažení cílů sledovaných touto operací.

- 53 Síly EUNAVFOR mohou ostatně předat pouze osoby, které jsou podezřelé ze spáchání činů pirátství, které samy zadržely v rámci operace Atalanta. Za těchto podmínek nelze přijmout argument Parlamentu, jehož cílem je prokázat, že akce prováděné těmito námořními silami lze považovat za akce soudních nebo policejních orgánů členských států. Uvedené akce jsou totiž prováděny ve výlučném rámci specifické operace spadající pod SZBP, s jejímž výkonem jsou neoddělitelně spojeny.
- 54 Přezkum účelu dohody EU-Tanzanie potvrzuje, že postup spočívající v předávání osob zadržených EUNAVFOR, který stanoví, představuje nástroj, na základě kterého Unie sleduje cíle operace Atalanta spočívající v udržení míru a mezinárodní bezpečnosti, zejména v rozsahu, v němž umožňuje zabránit tomu, aby osoby, které se dopustily činů pirátství, zůstaly nepotrestány.
- 55 Vzhledem k tomu, že tato dohoda spadá převažujícím způsobem pod SZBP, a nikoli pod justiční spolupráci v trestních věcech nebo pod policejní spolupráci, mohlo být napadené rozhodnutí platně založeno pouze na článku 37 SEU. Toto rozhodnutí bylo tudíž právem přijato v souladu s postupem stanoveným v čl. 218 odst. 6 druhém pododstavci první části věty SFEU.
- 56 S ohledem na předcházející úvahy je třeba první žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 218 odst. 10 SFEU

Argumentace účastníků řízení

- 57 Podle Parlamentu povinnost uvedená v čl. 218 odst. 10 SFEU, podle něhož musí být Parlament „okamžitě a plně informován ve všech etapách [...] postupu“, představuje základní procesní pravidlo, které se vztahuje na všechny mezinárodní dohody uzavřené Unií, včetně dohod spadajících do oblasti SZBP. Rada toto pravidlo porušila v rozsahu, v němž Parlament dne 22. března 2010 informovala pouze o zahájení jednání týkajícího se dohody EU-Tanzanie a dne 19. března 2014 o přijetí napadeného rozhodnutí, a to devět dní po tomto přijetí. Kromě toho vysoký představitel ani Rada neinformovali Parlament o jednáních, která předcházela uvedenému přijetí. Konečně mu Rada neoznámila směrnice pro jednání, znění tohoto rozhodnutí ani znění dohody EU-Tanzanie.
- 58 Parlament tvrdí, že mu tento nedostatek informací zabránil v přijetí politického postoje k obsahu dohody EU-Tanzanie, a obecně ve výkonu parlamentní kontroly činností Rady. Tvrdí, že tato povinnost zavedená uvedeným ustanovením přistupuje k odlišné povinnosti konzultace Parlamentu ohledně SZBP na základě článku 36 SEU, ledaže by bylo zamýšleno zbavit prvně uvedenou povinnost jakékoli závazné povahy. Kromě toho by byl dotčen užitečný účinek čl. 218 odst. 10 SFEU, pokud by byl Parlament informován o jednání a uzavření mezinárodních dohod pouze prostřednictvím zveřejnění těchto dohod v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 59 Rada nezpochybňuje, že se posledně uvedené ustanovení použije rovněž na mezinárodní dohody týkající se výlučně SZBP, uvádí však, že v projednávané věci nebylo porušeno. V tomto ohledu vysvětluje, že je Parlament informován o všech relevantních rozhodnutích, která Rada přijímá na základě článku 218 SFEU, pokud jde zejména o zmocnění k zahájení jednání, směrnice pro jednání, podpis a uzavření mezinárodní dohody, jakož i případně prozatímní uplatňování takové dohody.
- 60 Pokud jde o dohodu EU-Tanzanie, Rada nejprve uvádí, že Parlamentu řádně oznámila směrnice pro jednání. Dne 22. března 2010, což je den, kdy bylo přijato rozhodnutí o zmocnění k zahájení jednání, Rada zaslala Parlamentu dopis, v němž vysvětlila, že v souladu s článkem 12 společné akce 2008/851 mají být uzavřeny dohody o předávání s některými třetími státy a že vysoký představitel získal zmocnění k zahájení jednání podle článku 37 SEU s některými státy, mezi nimiž figuruje Sjediněná republika Tanzanie. Pokud jde o obsah návrhu dohody EU-Tanzanie, skutečnost, že Parlament věděl

o dohodách o předávání uzavřených předtím s jinými státy v rámci operace Atalanta, mu podle Rady umožnila uplatnit jeho výsady, které jsou v každém případě v oblasti mezinárodních dohod spadajících výlučně do oblasti SZBP omezené.

- 61 Pokud jde dále o oznámení znění napadeného rozhodnutí a znění dohody EU-Tanzanie Parlamentu, Rada tvrdí, že základním cílem omezených výsad Parlamentu v rámci postupu sjednávání a uzavírání mezinárodních dohod v oblasti SZBP je umožnit Parlamentu kontrolu právního základu těchto dohod, a že v projednávané věci bylo tohoto cíle dosaženo, jelikož Parlament mohl takovou kontrolu provést po obdržení dopisu Rady ze dne 22. března 2010, kterým byl informován o zahájení jednání. Kromě toho byla znění napadeného rozhodnutí a dohody EU-Tanzanie Parlamentu nezbytně oznámena prostřednictvím jejich zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 11. dubna 2014, což je den, který představuje začátek běhu lhůty, během níž mohl Parlament podat žalobu na neplatnost podle článku 263 SFEU.
- 62 Konečně Rada tvrdí, že v rozsahu, v němž mají být poskytnuty informace o průběhu jednání, tento úkol přísluší vysokému představiteli, a v důsledku toho je důvod vyplývající z porušení čl. 218 odst. 10 SFEU neopodstatněný. Pro úplnost Rada poukazuje na to, že je fyzicky nemožné informovat Parlament po dobu, co probíhají jednání v oblasti SZBP, o všech jejich posunech, které jsou někdy rychlé a neočekávané. Uvádí, že Parlamentu byly v každém případě oznámeny informace v širším rámci operace Atalanta, do něhož spadá napadené rozhodnutí.
- 63 Parlament v replice uznává, že byl Radou „okamžitě“ informován ve smyslu čl. 218 odst. 10 SFEU o rozhodnutí vydat zmocnění k zahájení jednání dne, kdy bylo rozhodnutí přijato. Tvrdí však, že pokud jde o napadené rozhodnutí, nebyl o něm okamžitě informován, jelikož mu toto rozhodnutí bylo oznámeno až devět dní po přijetí. Kromě toho mu Rada nikdy neoznámila znění uvedeného rozhodnutí a dohody EU-Tanzanie. Není možné, aby byl požadavek informovat Parlament „plně“ ve smyslu čl. 218 odst. 10 SFEU splněn pouze z toho důvodu, že Rada předtím uzavřela podobné dohody. V každém případě kontrola právního základu napadeného rozhodnutí Parlamentem nemohla být provedena v případě, že mu nebylo oznámeno jeho znění, které by mu v tomto ohledu umožnilo identifikovat takové relevantní skutečnosti, jako je cíl a obsah zamýšlené dohody. Podle Parlamentu mu měla Rada oznámit znění návrhu rozhodnutí Rady a znění návrhu dohody nejpozději 4. dubna 2012, což je den, kdy poradci Rady pro vnější vztahy po ukončení jednání znění těchto návrhů finalizovali. Po tomto datu Rada čekala pouze na schválení tohoto návrhu dohody Sjediněnou republikou Tanzanie, které jí bylo oznámeno v únoru 2014.
- 64 Konečně Parlament zpochybňuje rozlišení učiněné Radou mezi tím, za co odpovídá Rada, a tím, za co odpovídá vysoký představitel z důvodu, že vysoký představitel předsedá Radě pro zahraniční věci, což je složení Rady pověřené SZBP. Parlament, který odkazuje na rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025), uvádí, že dodržení čl. 218 odst. 10 SFEU představuje podmínku platnosti rozhodnutí o přijetí mezinárodních dohod a přísluší Radě, aby před jejich přijetím ověřila, že byl Parlament řádně informován.
- 65 V duplice Rada uvádí, že i když lhůta několika měsíců nebo několika týdnů neodpovídá požadavku informovat Parlament „okamžitě“ ve smyslu čl. 218 odst. 10 SFEU, lhůtu několika dnů, v projednávané věci devíti dnů, odpovídajících sedmi pracovním dnům, nelze považovat za nepřiměřenou.
- 66 Pokud jde o průběh jednání, která předcházela uzavření dohody EU-Tanzanie, má Rada za to, že její dopis ze dne 22. března 2010 poskytl Parlamentu dostatečné informace, které mu umožnily vytvořit si přinejmenším první názor na opodstatněnost právního základu uvedeného Radou a v této souvislosti vyjádřit případné pochybnosti. Rada v tomto ohledu dodává, že ačkoli okolnost, že předtím uzavřela podobné dohody, není sama o sobě dostatečná k závěru, že požadavky vyplývající z čl. 218 odst. 10 SFEU jsou splněny, tato okolnost a skutečnosti uvedené v jejím dopise ze dne 22. března 2010, posuzované jako celek, dostatečné jsou. Kromě toho Rada uvádí, že mandát pro jednání popsán v tomto dopise zůstal nezměněn.

- 67 Pokud jde o rozdělení odpovědností mezi Radu a vysokého představitele, Rada, i když uznává, že vysoký představitel předsedá Radě pro zahraniční věci, uvádí, že vysoký představitel nejedná v tomto postavení, zastupuje-li Unii v rámci jednání o dohodách týkajících se oblasti SZBP. Vzhledem k tomu, že vedení jednání spadá pod odpovědnost vysokého představitele, a nikoli pod odpovědnost Rady, přísluší povinnost o něm informovat Parlament pouze vysokému představiteli. Rada se kromě toho domnívá, že se povinnost poskytnout informace v průběhu jednání nemůže týkat každého vypracovaného dokumentu nebo každého konkrétního jednání, ani přípravných prací, které proběhly v rámci Rady. Konečně má Rada za to, že jí nepřísluší, aby před přijetím rozhodnutí týkajícího se uzavření mezinárodní dohody ověřovala, zda byl čl. 218 odst. 10 SFEU skutečně dodržen, a zda byl tedy Parlament řádně informován o vedení jednání předcházejících přijetí takové dohody.

Závěry Soudního dvora

- 68 Podle judikatury Soudního dvora se povinnost stanovená v čl. 218 odst. 10 SFEU, podle něhož je Parlament „okamžitě a plně informován ve všech etapách [...] postupu“ sjednávání a uzavírání mezinárodních smluv, vztahuje na jakýkoliv postup uzavírání mezinárodní dohody, včetně dohod týkajících se výlučně SZBP (rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 85). Článek 218 SFEU za účelem splnění požadavků jasnosti, soudržnosti a racionalizace stanoví jednotný a obecně platný postup sjednávání a uzavírání mezinárodních dohod Unii ve všech oblastech její činnosti, včetně SZBP, která na rozdíl od jiných oblastí nepodléhá žádnému zvláštnímu postupu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, body 52 a 72).
- 69 Je sice pravda, že úloha svěřená Parlamentu v oblasti SZBP je i nadále omezená, jelikož je tento orgán vyloučen z postupu sjednávání a uzavírání dohod týkajících se výlučně SZBP, nic to však nemění na tom, že tento orgán není v souvislosti s touto politikou Unie zbaven jakýchkoliv kontrolních pravomocí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, body 83 a 84).
- 70 V tomto ohledu je třeba připomenout, že účast Parlamentu v rozhodovacím procesu je na úrovni Unie odrazem základní demokratické zásady, podle níž se lid účastní výkonu moci prostřednictvím zastupitelského shromáždění (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. října 1980, Roquette Frères v. Rada, 138/79, EU:C:1980:249, bod 33; ze dne 11. června 1991, Oxid titaničitý, C-300/89, EU:C:1991:244, bod 20, a ze dne 19. července 2012, Parlament v. Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 81). Pokud jde o postup sjednávání a uzavírání mezinárodních smluv, požadavek informování stanovený v čl. 218 odst. 10 SFEU je výrazem této demokratické zásady, na které je Unie založena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 81).
- 71 Cílem tohoto požadavku informování je zejména zajistit, aby Parlament byl schopen vykonávat demokratickou kontrolu nad vnější činností Unie, a konkrétně ověřit, že k volbě právního základu rozhodnutí o uzavření dohody došlo za dodržení jeho pravomocí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 79). V tomto ohledu sice cílem požadavku plného a okamžitého informování Parlamentu není umožnit mu, aby se účastnil sjednávání a uzavírání dohod v oblasti SZBP, umožňuje mu však kromě ověření náležitého právního základu opatření přijatých v rámci této politiky vykonávat vlastní pravomoci s plnou znalostí vnější činnosti Unie jako celku.
- 72 Vzhledem k tomu, že Unie musí v souladu s čl. 21 odst. 3 SEU dbát na soudržnost mezi jednotlivými oblastmi své vnější činnosti, povinnost informování, kterou mají ostatní orgány vůči Parlamentu na základě čl. 218 odst. 10 SFEU, totiž přispívá k zaručení jednotnosti a soudržnosti této činnosti (pokud jde o spolupráci mezi unijními orgány a členskými státy, viz obdobně rozsudek ze dne 2. června 2005,

Komise v. Lucembursko, C-266/03, EU:C:2005:341, bod 60; posudek 1/08 ze dne 30. listopadu 2009, EU:C:2009:739, bod 136 a rozsudek ze dne 20. dubna 2010, Komise v. Švédsko, C-246/07, EU:C:2010:203, bod 75).

- 73 Argument Rady, podle něhož povinnost informování Parlamentu o vedení jednání spadá pod odpovědnost vysokého představitele, a nikoli pod odpovědnost Rady samotné, je třeba bez dalšího odmítnout. V rozsahu, v němž čl. 218 odst. 2 SFEU stanoví, že přísluší Radě, aby dala zmocnění k zahájení jednání, vydala směrnice pro jednání a dala zmocnění k podpisu a uzavření dohod, z toho totiž vyplývá, že přísluší rovněž tomuto orgánu, zejména v kontextu dohod týkajících se výlučně SZBP, aby dbal na dodržování povinnosti stanovené v čl. 218 odst. 10 SFEU.
- 74 V projednávané věci Parlament vytýká Radě zaprvé to, že jej neinformovala o průběhu jednání, zadruhé to, že mu neposkytla konečné znění dohody EU-Tanzanie, ani konečné znění napadeného rozhodnutí, a zatřetí, že jej o přijetí posledně uvedeného rozhodnutí informovala až devět dní po tomto přijetí.
- 75 Pokud jde nejprve o vytýkanou skutečnost vycházející z toho, že Parlament nebyl Radou informován o průběhu jednání, je třeba konstatovat, že v projednávané věci Rada informovala Parlament pouze při zmocnění k zahájení jednání a při jejich ukončení. Soudní dvůr měl přitom v bodě 86 rozsudku ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada (C-658/11, EU:C:2014:2025) za to, že povinnost, stanovená v čl. 218 odst. 10 SFEU, dbát na to, aby byl Parlament okamžitě a plně informován ve všech etapách postupu uzavírání mezinárodní dohody, se vztahuje rovněž na etapy předcházející uzavření takové dohody, a pokrývá tak zejména fázi vyjednávání.
- 76 V tomto ohledu je třeba uvést, pokud jde o rozsah informování uvedeného ve zmíněném ustanovení, že postup sjednávání a uzavírání mezinárodních dohod stanovený v článku 218 SFEU zahrnuje zejména zmocnění k zahájení jednání, vydání směrnic pro jednání, jmenování vyjednavatele Unie a případně zvláštního výboru, ukončení jednání, zmocnění k podpisu dohody a případně rozhodnutí o prozatímním uplatňování dohody před jejím vstupem v platnost a uzavření dohody.
- 77 I když podle čl. 218 odst. 10 SFEU musí být Parlament informován ve všech etapách postupu, skutečnost, že je jeho účast na jednání a uzavírání dohod spadajících výlučně do oblasti SZBP specificky vyloučena, znamená, že se tento požadavek informování nevztahuje na etapy spadající pod vnitřní přípravný proces Rady. Jak však uvedla generální advokátka v bodě 86 svého stanoviska, požadavek informování Parlamentu se nemůže omezit pouze na etapy postupu, které jsou uvedeny v předcházejícím bodě tohoto rozsudku, ale vztahuje se rovněž na dílčí výsledky, k nimž jednání dospějí. Jak v tomto ohledu Parlament uvedl, tento požadavek informování vyžaduje, aby mu Rada oznámila znění návrhu dohody a znění návrhu rozhodnutí, která finalizovali poradci Rady pro vnější vztahy pověřeni jednáními, pokud bylo znění těchto návrhů poskytnuto orgánům Tanzanie za účelem uzavření dohody.
- 78 V projednávané věci ostatně Rada nikterak neinformovala Parlament o průběhu postupu jednání, které předcházelo uzavření dohody EU-Tanzanie, kromě zaslání dopisu ze dne 22. března 2010, ve kterém jej informovala o zahájení jednání. Vzhledem k tomu, že si výkon kontrolních pravomocí Parlamentu lze představit až s ohledem na samotný obsah zamýšlené dohody, a nikoli na základě obsahu jiných dohod, které mají případně podobné vlastnosti (obdobně viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2008, Parlament v. Rada, C-155/07, EU:C:2008:605, bod 74), je existence dohod uzavřených s jinými státy, o nichž by Parlament mohl vědět, v tomto ohledu irelevantní. Za těchto podmínek musí být argument Rady, podle něhož byl Parlament z důvodu předchozích podobných dohod dostatečně informován o vedení jednání, která vyústila v dohodu EU-Tanzanie, odmítnut.
- 79 Dále pokud jde o vytýkanou skutečnost vycházející z toho, že Rada neposkytla Parlamentu znění dohody EU-Tanzanie a napadeného rozhodnutí, je třeba odmítnout argument Rady, podle něhož Parlament mohl využít svých výsad, když se o obsahu přijatých předpisů dozvěděl prostřednictvím jejich zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*.

- 80 Jak Soudní dvůr již zdůraznil, zveřejnění rozhodnutí o podpisu a uzavření dohody v *Úředním věstníku Evropské unie* nemůže zhojit porušení čl. 218 odst. 10 SFEU. Takové zveřejnění je totiž vyžadováno článkem 297 SFEU a odpovídá podmínkám zveřejnění, které musí splnit unijní akt, aby vstoupil v platnost, zatímco požadavek informování vyplývající z čl. 218 odst. 10 SFEU je stanoven za účelem zajistit, aby Parlament byl schopen vykonávat demokratickou kontrolu nad vnější činností Unie, a konkrétně ověřit, že jeho pravomoci jsou dodrženy, právě v důsledku volby právního základu rozhodnutí o uzavření dohody (rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 79).
- 81 Konečně pokud jde o vytýkanou skutečnost vycházející z toho, že Rada porušila čl. 218 odst. 10 SFEU z důvodu, že Parlament informovala opožděně, a to devět dní po přijetí napadeného rozhodnutí, je třeba konstatovat, že taková lhůta v zásadě neodpovídá požadavku informovat Parlament „okamžitě“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 82 Zajisté nelze vyloučit, že za určitých okolností informace poskytnutá Parlamentu po uplynutí lhůty několika dnů může být kvalifikována jako „okamžitá“ ve smyslu uvedeného ustanovení. Vzhledem k tomu, že Rada v projednávané věci Parlamentu neposkytla znění napadeného rozhodnutí ani znění dohody EU-Tanzanie, je však třeba konstatovat, že jej v každém případě v průběhu postupu sjednávání a uzavírání této dohody neinformovala okamžitě a plně.
- 83 Z předcházejících úvah vyplývá, že Rada porušila čl. 218 odst. 10 SFEU.
- 84 Jestliže Parlament nebyl okamžitě a plně informován ve všech etapách postupu v souladu s čl. 218 odst. 10 SFEU, nebyl schopen vykonávat kontrolní pravomoci, které mu svěřily Smlouvy v oblasti SZBP, a případně uplatnit své stanovisko zejména ke správnému právnímu základu dotčeného aktu. Nedodržení tohoto požadavku informování za těchto podmínek narušuje podmínky výkonu funkcí Parlamentu v oblasti SZBP, a představuje tedy porušení podstatné formální náležitosti (rozsudek ze dne 24. června 2014, Parlament v. Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 86).
- 85 Za těchto podmínek je druhý žalobní důvod opodstatněný a napadené rozhodnutí musí být zrušeno.

K zachování účinků napadeného rozhodnutí

- 86 Parlament i Rada, podporované vládou Spojeného království a Komisí, navrhuje, aby Soudní dvůr v případě, že napadené rozhodnutí zruší, zachoval jeho účinky až do jeho nahrazení.
- 87 Podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU může Soudní dvůr, považuje-li to za nezbytné, uvést ty účinky aktu prohlášeného za neplatný, které jsou nadále považovány za zachované.
- 88 Je třeba uznat, že by zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by byly zachovány jeho účinky, mohlo bránit vedení operací prováděných na základě dohody EU-Tanzanie, a zejména ohrozit stíhání osob podezřelých z pirátství zadržených EUNAVFOR a soudní procesy s těmito osobami.
- 89 Je tedy důvodné, aby byly zachovány účinky napadeného rozhodnutí, které se tímto rozsudkem zrušuje.

K nákladům řízení

- 90 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Nicméně podle odstavce 3 téhož článku platí, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení.

- 91 Vzhledem k tomu, že Parlament i Rada měly v projednávaném případě částečně úspěch i neúspěch, je důvodné rozhodnout, že ponесou vlastní náklady řízení.
- 92 Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu Česká republika, Švédské království, Spojené království a Komise, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, ponесou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Rady 2014/198/SZBP ze dne 10. března 2014 o podpisu a uzavření Dohody mezi Evropskou unií a Sjedenocenou republikou Tanzanií o podmínkách předávání osob podezřelých z pirátství a zabaveného majetku, který je s touto činností spojen, námořními silami pod vedením Evropské unie do Sjedenocené republiky Tanzanie, se zrušuje.**
- 2) **Účinky rozhodnutí 2014/198 zůstávají zachovány.**
- 3) **Evropský parlament a Rada Evropské unie ponесou vlastní náklady řízení.**
- 4) **Česká republika, Švédské království, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, jakož i Evropská komise ponесou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.